

Tôi nhìn người đàn bà đang đưa tay mân mê cái vết lõm trên thân cây cột giữa nhà . Vết lõm thật sâu, thật dài giống như là ai đó đã muốn làm mất cây cột này bằng những đường dao dứt khoát . Người đàn bà quay lại nhìn tôi . Tôi nhìn ra nét buồn trong đôi mắt bây giờ đã nhuốm màu mệt mỏi của thời gian và tuổi tác . Bà ta chậm rãi cầm chiếc khăn trên đầu xỏ tung ra. Tôi kinh ngạc khi nhìn thấy một mái tóc thề, đen tuyền (cho dù là tuổi tác của bà theo như tôi nghĩ cũng đã quá 50 rồi) xoả dài . Bà ta cất giọng:

- Cô kinh ngạc lắm phải không?? Chắc cô nghĩ tại sao tôi lại có thể giữ được mái tóc cho đến bây giờ .. Phải, tôi nuôi dưỡng mái tóc của tôi, chăm chút bảo vệ nó cho đến ngày tàn hơi .. vì đó không những là đơn thuần là mái tóc mà còn là lời thề nguyên của tôi nữa cô à !

Tôi im lặng nghe bà ta nói, lòng có nhiều câu hỏi nhưng thấy không tiện nên đành giữ im lặng .

- ..cô nhìn vết thẹo trên cột nhà này đi . Nó không phải là vết sứt mẻ đơn giản đâu mà còn là vết sẹo lớn trong lòng tôi .. Chuyện đã qua đi gần 20 năm rồi thế mà tôi vẫn còn nhớ .. thế mà nó vẫn in hằn trong đầu tôi...

... Ngày đó ..

Tôi và chồng tôi kết hôn đã 5, 6 năm rồi mà vẫn chưa có con. Tôi biết cả họ nhà chồng và chồng tôi rất mong có một đứa bé để bông ả nâng niu. Thế nhưng mọi cố gắng của tôi và chồng tôi vẫn không sao làm vui lòng mọi người . Sau khi khám bác sĩ tôi được biết mình không có khả năng sinh con như những người phụ nữ bình thường! Tôi buồn lắm, tôi cứ tự trách mình là một người vợ, một đứa con dâu không làm tròn bổn phận .

Để bù đắp lỗi lầm đó tôi làm tất cả mọi điều cho chồng và gia đình chồng được hài lòng từ công việc nội trợ trong nhà cho đến mua bán ngoài chợ . Tôi làm không tiếc sức lúc nào cũng mong thấy chồng mình được thoải mái và quên đi nỗi buồn hiếm muộn không con! Tôi không hiểu tại sao thế gian lại có những lời lẽ cay độc cho những người phụ nữ hiếm muộn như tôi, nào là "câu độc không trái, gái độc không con." Nào là "tại kiếp trước ở ác nên kiếp này phải chịu cô độc không có con nối dõi ..." Tôi cố gắng để ngoài tai những lời dèm pha bàn tán đó . Cố tình làm lơ với những cái dè bĩu của dòng họ chồng . Tôi chỉ cần anh ấy hiểu tôi là đủ . Cuộc đời một người phụ nữ như tôi nếu không có con cái để chăm sóc cho chồng mình . Chồng tôi .. một thời gian dài đã khuyên nhủ, an ủi tôi . Tôi tin ở anh ấy và tuyệt đối không hề nghi ngờ những lời thề thốt anh ấy nói với tôi.

- Anh sẽ ở bên cạnh em cho dù ai có nói thế nào thì nói! Em là người vợ hiền anh may mắn có được trong đời ..

Càng yêu chồng tôi càng bỏ công ra làm để kiếm thật nhiều tiền hầu bù đắp cho anh ấy . Tôi chẳng bao giờ cho anh ấy làm bất cứ việc gì cho dù là việc nhỏ nhất trong nhà nói chi đến việc buôn gánh bán bưng ngoài chợ . Thời gian trôi qua, lại thêm một năm nữa trôi đi trong căn nhà vắng tiếng trẻ thơ. Lâu lâu tôi chợt thêm có một đứa bé để bông ả, để cù vào nách nó, để được la mắng nó khi nó vùi vãnh giống như chị ba hàng xóm hay làm với bầy con của chị . Tôi hay nhìn qua khe cửa để xem bọn trẻ chạy nhảy và bật cười một mình khi thấy những trò trẻ con ngây thơ của chúng .

Có những đêm khuya chờ anh về tôi bỗng cảm thấy buồn ghê lắm khi quanh mình chẳng có ai. Chỉ biết ngồi đó mòn mỏi chờ anh .. Thời gian này hình như anh hay đi ra ngoài nhiều . Tôi đề nghị anh ấy xin một đứa con về nuôi, anh ấy nói: "Tuỳ em đi nha, nếu em muốn thì mình xin về một đứa nha." Tôi mở cờ trong bụng và nhờ chị ba hàng xóm tìm giúp một người nào đó muốn cho con.

* * * * *

- Oa oa ... oa ... oa .. oaaa..
- Oh .. nín đi con, nín đi con ..

Tôi lúng túng vụng về xoa tay lên bụng con bé . Gớm .. mới có ba tháng thôi mà nó đã lớn thế này . Bên trong bụng cô em chồng có tiếng:

- Sao mà khóc dữ thế . Sao hông ai dỗ cho con nhỏ nín vậy ?? Khuya rồi ..

Tôi càng lúng túng hơn .. Thật là một điều khó khăn, cái khả năng hiểu biết làm mẹ của tôi chỉ có bao nhiêu. Tôi làm sao hiểu được con bé muốn gì mà la khóc hoài . Sờ tay lên trán nó hâm hâm nóng . Tôi gọi chồng tôi:

- Anh à .. anh coi làm sao con bé nó nóng quá ..

Chồng tôi nhura nhura:

- Thì em cho nó bú đi.

Rồi quay mặt vào vách ngủ tiếp . Tôi muốn khóc, hay tại vì con bé không phải con ruột nên anh thờ ơ ?? Hay anh lười không muốn chia sẻ với tôi chút cực khổ nhọc nhằn ?? Tôi không biết, thật sự là không biết anh và cả nhà chồng muốn gì, nghĩ gì khi bằng lòng cho tôi ẵm con bé về nuôi và sau đó là phó mặc cho tôi với con bé cả tháng nay! Tôi mệt mỏi quá . Đầu cứ nhức ong ong như búa bổ . Ra bán hàng ngày hôm nay mà lòng cứ lo lắng . Từ ngày có con bé tôi bận bịu hơn nhiều trong việc vừa nuôi cháu vừa buôn bán . Anh có lẽ đã quen cảnh tôi hay làm nên không hề đá động đến chuyện giúp tôi. Chị ba nhìn tôi hỏi:

- Cô có sao không??

Tôi lắc đầu:

- Không sao đâu chị .. Nhưng mà .. nhưng mà em buồn quá . Em không biết làm sao với con bé . Nó hay khóc la nửa đêm làm thức giấc mọi người . Tối qua nó lại nóng .. Chị ba lo lắng:

- Chết! Nó nóng sao cô không gọi tôi sang??
- Em sợ làm phiền chị ..
- Trời .. có gì mà phiền . Cô đâu có biết nhiều về trẻ con đâu chứ . Chị ba ngừng lại ..
- Em hiểu chị sợ đụng chạm đến vết thương trong lòng của tôi . Em hiểu chị không muốn nói thẳng em là cái cây độc chưa bao giờ có được cái hạnh phúc banh da xẻ thịt để vui mừng chào đón một tặng phẩm của tình yêu vợ chồng!

Tôi gục đầu vào hai bàn tay:

- Em mệt lắm chị ba à .. Em cảm thấy bất lực lắm chị ba à . Làm vợ không xong mà làm mẹ cho dù là mẹ nuôi của người ta cũng không xong! Em làm sao bây giờ ?? Giúp em đi .. em mệt lắm .. em chưa bao giờ mệt mỏi như bây giờ chị ba à !

Chị ba ngập ngừng:

- Cô xin con về mà cả nhà chồng không vui vì họ nghĩ là không phải con cháu họ . Họ phó mặc mình cô, còn chồng cô cũng vậy chỉ chịu cô xin cháu về nuôi mà cũng không chăm sóc thì tình thương sẽ không có . Thương con là khi mình tay bồng tay bế, bận bịu, mền tay mền chân .. mà chồng cô bỏ lơ cho cô . Cô không đáng đáng nỗi đâu .. hay là .. hay là trả nó lại về cho má nó nha cô!

Lời chị ba nói cứ như những giọt nước mắt, từng giọt từng giọt rơi vào tim tôi. Trái tim đau khổ của một người đàn bà hiếm muộn . Một người đàn bà trong cái xã hội đầy dẫy những miệng tiếng điêu ngoa! Tôi nên làm thế nào đây? Tôi gục đầu mặc cho những giọt nước mắt cứ rơi...

Rồi tôi cũng đem đứa bé về trả lại cho má nó, hôm bỗng nó về tôi cứ nhìn mãi hai con mắt ngây thơ của nó . Con bé xinh xắn để chỉ phải cái điều đầu thai lộn nơi. Má nó sanh nó ra lại không muốn nuôi dưỡng nó vì còn ham bay nhảy (cô ta là vũ nữ của vũ trường đó mà . Chỉ vì ham chơi mới có nó mà thôi.) Nghĩ cũng lạ, ông trời sao hay tạo cảnh trớ trêu .. Kể không muốn lại được mà người mong chờ lại chẳng bao giờ có! Tôi trả cháu về nhà mà lòng băng khuâng, không hiểu sao này con bé sẽ ra sao?? Mà thôi .. mình đã lo không xong thì còn thắc mắc làm gì ..

Tôi về đến nhà, nhìn trước nhìn sau chẳng thấy anh đâu . Đạo này anh đi lu bù, không hiểu làm chuyện gì, ở đâu, với ai?? Tôi chưa bao giờ dám hỏi anh hay cần nhắc anh . Tôi cứ ngại mình làm phiền anh khi hỏi anh về những lần đi thâu đêm suốt sáng đó . Chị ba cứ nhắc nhở:

- Cô nên coi chừng đó . Đàn ông bây giờ khó tin lắm .. lỡ may sa ngã là gia đình tan nát!
- Dạ, em biết .

Tôi cũng lo lắng lắm chứ nhưng mà tôi không có quyền hạn gì để kiểm soát chồng mình khi mà tôi không thể sanh cho anh ấy một đứa con nối dõi! Không biết xã hội Việt Nam của mình từ bao giờ cứ đặt cái nhiệm vụ của một người vợ là phải sanh con?? Tại sao nếu như không có con được sẽ bị lên án ?? Tôi nhìn những bà mẹ chung quanh mình cứ hớn hờ khoe khoang về con cái họ mà lòng thâm chua xót . Có ai hiểu cho lòng tôi hay không ?? Tôi đâu làm gì nên tội mà ngày đêm cứ vò võ mong chờ một phép lạ có thể thay đổi được hoàn cảnh bây giờ!

* * * * *

Anh đứng đó, bên cạnh cô gái đó .. Cô gái trẻ đẹp hơn hớ nhìn tôi nửa khiêu khích nửa dọ dẫm . Tôi nhìn hai người họ không biết phải nói gì, làm gì .. Lòng tê điếng đến không còn cảm giác . Cái điều tôi lo sợ đã đến . Anh đã thương yêu một người khác không phải là tôi! Tôi có thể chấp nhận tất cả mọi đau đớn tủi nhục trong chuyện không con, nhưng tôi không thể nào chấp nhận được điều anh thay lòng đổi dạ! Không bao giờ!!!

Hình như anh khó khăn lắm mới nói ra thành tiếng . Thời gian dường như đóng cứng lại . Tôi như nín thở, trái tim đau lắm, đau thật đau khi nghe anh nói . Những lời nói của một người đã từng chung chăn gối, một người mà tôi ngỡ là đã trở nên phần nửa của mình!

- Anh muốn nói với em là mình không thể .. có con thì thôi .. em cho anh rước Hồng về làm vợ sau vì Hồng đã lỡ mang thai với anh rồi .. Em chịu nha .. để Hồng sanh cho anh một đứa nha ..

Tôi nhìn cô gái có tên là Hồng ấy . Ở cô ta có điểm nào hơn tôi nhi ?? À .. có chứ tôi nhìn ra hai bàn tay cô ấy tròn trịa trắng tươi còn hai bàn tay tôi chai sạn qua bao nhiêu tháng ngày làm lụng không tiếc sức . Ở cô ấy có nét lãng lợ của một cô gái hay đùa với ái tình .. còn tôi thì không! Tôi cứ mãi quần quật với nhiệm vụ làm vợ hiền, dâu thảo . Và ở cô ấy còn có một điểm hơn hẳn tôi là cô ấy sẽ sinh cho anh một đứa con . Tại sao vậy ?? Lại hỏi tại sao khi lòng tôi chết điếng! Tại sao anh không làm việc núp lén sau lưng tôi mà lại đang hoàng dần cô ta về nhà đối diện với tôi?? Có phải anh chẳng còn thấy tôi là gì trong mắt anh và họ nhà chồng nữa ?? Có phải anh lên tiếng nhìn cô ta là vợ như ngầm nói cho tôi biết địa vị làm vợ của tôi không còn ?? Tại sao ?? Tại sao anh lại dẫn cô ta về nhà để cho tôi thấy nét hả hê trên mặt cô ta! Cô ta là kẻ chiếm đoạt anh từ tay tôi mà bây giờ lại còn được ngang nhiên bước chân vào ngôi nhà này, đứng nhìn tôi một cách kênh kiệu ..

- Anh muốn nói với em là anh muốn làm một tiệc nhỏ cho Hồng, để ra mắt hai họ vì đầu sao anh cũng lỡ làm Hồng có mang với anh, phải tránh tiếng xấu cho Hồng . Em có thể đứng ra giúp anh không Liên?

Tôi nhìn anh, không tin vào tai mình, không tin vào mắt mình . Tất cả những điều tai nghe, mắt thấy sao lạ lùng quá . Anh phản bội tôi chưa đủ lại còn muốn tôi đứng ra cưới vợ bé cho anh?? Trời ạ! Tại sao lại có người đàn ông nhẫn tâm thế này ? Tại sao anh không nghĩ coi cảm giác của tôi ra sao khi đứng trước cảnh người mình thương yêu phản bội, lừa dối mình . Tôi đau lòng quá khi nghĩ đến cảnh anh ta và cô gái kia ân ái với nhau để có một đứa con! Tôi muốn hét, muốn phá một cái gì cho lòng mình nhẹ đi .. Nhưng tại sao chân tay tôi cứ im lìm không nhúc nhích ?? Tôi nghe tiếng mình lạnh lùng, buồn tênh đâu đó trong không gian:

- Anh gọi tôi là MẸ đi thì tôi cưới cô ta cho anh! Vì chỉ có cha mẹ mới đặt con đi hỏi vợ mà thôi. Anh muốn tôi làm điều đó thì anh phải coi tôi là cha mẹ của anh, tôi mới làm . Hai người có nghe chưa??

Cô gái trở mắt nhìn tôi .. Còn anh, tôi thấy một chút sững sờ trong mắt! Lòng tôi thâm đặc chí .. Thử coi anh yêu cô ta cỡ nào . Thử coi anh có dám gọi tôi (một người vợ) bằng MẸ hay không? Tôi quay lưng bỏ vào trong để mặc hai người ở đó .. Thử coi .. tôi muốn thử coi anh sẽ quyết định thế nào! Một tuần trôi qua . Một tuần dài như hàng trăm thế kỷ . Tôi nín thở chờ đợi một thay đổi . Anh hình như tránh mặt tôi, cả họ nhà chồng xầm xì bàn tán . Hơn ai hết bây giờ tôi cảm thấy hả hê khi nhìn những ánh mắt lo sợ của bên chồng!

Phải, họ phải lo lắng chứ vì bây giờ quyết định là do tôi mà . Tôi không để gì làm họ toại nguyện đâu! Nhiều khi tôi nghĩ mình có quá quắt lắm' không khi bắt anh phải làm điều đó ? Nhưng nhớ đến nét hả hê của cô gái kia lòng tôi lại sôi sục những hờn ghen . Kệ họ! Họ là những người ăn cắp tình cảm của tôi! Họ là kẻ phá hoại tình yêu của tôi mà .. Tôi bước vào nhà, cô em chồng đang lấp ló trong nhà chạy ra:

- Chị hai, anh hai muốn' nói chuyện với chị

Tôi nhìn thấy anh ngồi đó . Trán nhăn mặt mãi . Hình như anh tránh nhìn tôi. Nhìn thấy anh tiêu tụy tôi đau lòng quá . Muốn chạy lại ôm anh, muốn được nghe anh nói ..

- Liên ..
- ???

Anh nuốt nước miếng một cách khó khăn. Tôi ngồi nhìn anh lòng mong chờ anh sẽ nói lời xin lỗi, sẽ nói với tôi những điều của một người đàn ông quay đầu sám hối với vợ mình .

- Anh muốn nói với em..
-

Lại chờ đợi . Anh nói đi, nói cho em nhẹ lòng đi . Nói là anh chỉ vì ham muốn nhất thời thôi, nói là không bao giờ anh bỏ em đi. Lòng tôi cứ trào lên những ý nghĩ đó .

- Anh muốn .. anh đã suy nghĩ kỹ rồi .. anh chấp nhận điều kiện của em!

Giá như mặt đất nổ tung chắc cũng không làm tôi kinh khủng bằng lúc này . Giá như cả trăm ngàn người chết ngay mặt tôi cũng không làm tôi đau đớn như thế này . Thế là hết! Anh đã chọn cô ta! Anh là một người phản bội, phản bội đến nước vô liêm sỉ dám chấp nhận gọi vợ mình là MẸ! Tôi không bao giờ ngờ mà co lẽ cả thế gian này cũng không bao giờ ngờ!!! Tôi lẳng lặng quay vào nhà, ra sau bếp .

- Liên .. Liên .. em nói đi . Em bằng lòng nha Liên . Anh quỳ xuống nè . Anh gọi em bằng mẹ nè Liên .. MẸ!

Tôi quay lại nhìn anh đôi mắt toé lửa . Trái tim tôi chết rồi, thân xác tôi chết rồi .. Người đàn bà nào cũng vậy, cũng biết ghen khi nhìn chồng mình chia sẻ tình cảm cho kẻ khác . Nhưng ở tôi bây giờ không còn là ghen hờn mà phải nói là thù thì đúng hơn! Anh đã sỉ nhục tôi, đã lừa dối tôi .. đã đem tôi lên bàn thờ để

làm một phương tiện cho anh đạt được mục đích! Mấy năm chung sống bây giờ theo từ "ME" trên miệng anh mà bay theo gió! Tôi khinh anh! Tôi thật khinh anh quá!

Tôi cầm dao quay lại cây cột giữa nhà . Ngày xưa ông bà ta hay ví von chồng là trụ cột giữa nhà . Bây giờ trụ cột ấy không còn là chỗ cho tôi nương tựa thì tôi để làm gì . Tôi dùng hết sức mình để chặt nó .. chém nó đổ đi .. Để không còn nhìn thấy gương mặt anh bây giờ, thân cột bị những nhát dao thù hận của tôi làm lung lay . Anh và cô em chồng sợ hãi nhìn tôi, miệng anh lắp bắp điều gì . Tôi mặc, không cần nghe anh nữa . Anh sẽ không bao giờ hiện hữu trong tôi nữa .

- Đi đi .. mọi người đi hết đi! Từ rày về sau chỉ trừ khi nào thân cột này liền lại thì tôi mới tha thứ, mới trở lại với anh . Anh đi đi .. Tôi khóc .. khóc .. cho lòng người thay đen đổi trắng, tay cầm nắm tóc tôi dùng dao cắt lia liệng vào người anh:

- Kể từ hôm nay tôi không còn là vợ anh nữa . Nắm tóc này tôi coi như là trả lại cho anh bao nhiêu năm chồng vợ!

Sau đó tôi chạy ra khỏi nhà để mặc anh ta ở đó với những điều anh ta đã làm . Hãy để anh ta tự suy nghĩ về mình, về lòng dạ của đàn ông! Thế gian này có gì mau thay đổi bằng tình cảm hay không? Tôi thật là không còn tin ai nữa . Tôi oán trách trời cao sao mang đến cho tôi những bất hạnh . Tại sao? Tại sao đôi vai tôi lại phải gánh vác nợ trần nhiều như thế ??

* * * * *

Người đàn bà ngừng lại nhìn tôi:

- Cô khóc sao?? làm gì khóc ?? Con gái mà hay khóc là không tốt đâu!

Tôi nhìn bà ta . Khó ai đoán được trong lòng bà đang nghĩ gì ? Tôi thương bà ta quá:

- Rồi ..chồng của chị có về lại hay không?

- Có .. khoảng tám năm sau ông ta trở lại muốn xin tôi tha thứ nhưng mà tôi chỉ cây cột này và bảo ông ta làm lành nó lại được thì tôi mới tha thứ cho ông ta. Và ông ta đã lại ra đi!

Giọng người đàn bà chùng xuống như những dấu than .. Tôi nhìn lại vết chém trên thân cây . Những nhát chém sâu hằn như cái đau sâu hằn trong lòng người đàn bà kia . Có lẽ hơn ai hết khi đặt tay lên dấu vết xưa người đàn bà này hiểu là mình đã làm gì và nghĩ gì! Tôi cứ nhìn mãi, nhìn cái vết loang lổ trên cây cột và nhìn mái tóc thề sau khi quăng trả nắm tóc ân tình bà đã nuôi dưỡng một mái tóc khác . Mái tóc của sự hận thù và khinh miệt những người đàn ông không chung thủy . Những người đàn ông vì ham muốn nhất thời mà quên đi tình nghĩa tằm mẫn của vợ mình!

Không biết là bà ta có cố chấp quá, có những thành kiến đúng hay sai nhưng tôi vẫn cứ thấy đau nhói khi nhìn người đàn bà đó với cái vết chém! Hình như năm tháng thì qua đi nhưng bà ta vẫn cố trì nín lại bằng hai vật kỷ niệm là mái tóc óng ả đen huyền kia và vết sẹo trên thân cây kia!

Tôi muốn hỏi bà ta một câu .. Sau tất cả những điều đã làm, tận cùng trong đáy lòng bà ta có còn yêu chồng của mình hay không??

(viết theo một câu chuyện có thật ở Chợ Lớn - VN)